

Ježíšovo lidství nám poskytlo podíl na životě samotné Trojice

Papež František v katechezi vzpomenu, že „Bible nám podává několik příkladů proseb, které Bůh nepřijal“. A to se dá vysvětlit: „ne všechny modlitby jsou správné“.

Poznamenal, že existuje jeden klíčový prvek, který působí, že Bůh modlitby vyslyší: Ježíš. Řekl, že „bez Něho nemůže naše modlitba dojít k Bohu, ani si nezasloužíme jeho jméno vyslovit“.

05.03.2021

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Na naší pouti katechezí o modlitbě se dnes a v příštím týdnu chceme podívat na to, jak se v modlitbě – díky Ježíši Kristu – vypínáme až k Trojici – Otci, Synu a Duchu, nezměrnému moři Boha Lásky. Ježíš nad námi rozklenul nebe a uvedl nás do vztahu s Bohem. On to učinil – otevřel nám vztah k trojjedinému Bohu: Otci, Synu a Duchu svatému. Apoštol Jan to prohlašuje v závěru prologu svého evangelia: „Boha nikdy nikdo neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu“ (1,18).

Ježíš nám odhalil identitu Boha Otce, Syna a Ducha svatého. Skutečně jsme nevěděli, jak bychom se mohli modlit, jaká slova, city a jazyk by

byly pro Boha vhodné. „Pane, nauč nás modlit se“ (Lk 11,1) – tato žádost, s níž se učedníci obracejí na Mistra a kterou jsme během těchto katechezí často připomenuli, obsahuje veškeré tápání člověka, jeho opakované a často pochybené pokusy o oslovení Pána.

Nikoli všechny modlitby jsou stejné a nikoli všechny jsou vyhovující: sama Bible potvrzuje špatný výsledek u mnoha modliteb, které byly odmítnuty. Boha možná někdy netěší naše modlení a my si toho ani nevšimneme. Bůh totiž hledí na ruce modlícího se člověka – aby byly čisté, nestačí je umýt, nýbrž spíše se zdržet zlých skutků. Svatý František se modlil: «Nullu homo ène dignu te mentovare», tedy „žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno“ (Chvalozpěv stvoření).

Avšak možná nejpohnutější uznání o ubohosti naší modlitby rozkvetlo v

ústech onoho římského setníka, který jednoho dne Ježíše prosil, aby uzdravil jeho nemocného služebníka (Mt 8, 5-13). Setník vnímal svou naprostou nedostatečnost – nebyl Žid, patřil k nenáviděnému okupačnímu vojsku. Starost jej ovšem přiměla k tomu, aby se osmělil a řekl: „Pane, nezasloužím si, abys vešel do mého domu. Ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven“ (v.8). Tuto větu opakujeme také my při každé eucharistické liturgii. Dialog s Bohem je milostí, již nejsme hodni. Nemáme žádná práva, kterých bychom se tu mohli dožadovat, každé naše slovo i myšlenka pokulhává, ale Ježíš je branou, která nás otevírá k tomuto dialogu s Bohem.

Proč by měl Bůh milovat člověka? Nejsou k tomu zjevné důvody, neexistuje zde úměra...a to do té míry, že velká část mytologie nepředpokládá boha, který by se

zajímal o lidské okolnosti, naopak, jsou mu protivné, obtěžují ho jako cosi zcela zanedbatelného.

Připomeňme si Boží výrok, adresovaný Jeho lidu a uvedený v knize Deuteronomium: „Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin.“ Tato Boží blízkost je objev! Podle některých filozofů může bůh myslet jenom sám na sebe. A kdyby přece toto božstvo na nás myslelo, přísluší nám, lidem, abychom si ho získali a byli milí jeho zraku. Odtud plyne povinnost „náboženství“ s jeho průvodem obětí a zbožnými úkony, které je třeba neustále předkládat, abychom se zavděčili němému a lhostejnému bohu. Zde neexistuje dialog. Teprve Ježíš a před Ježíšem Boží zjevení Mojžíšovi, když se mu Bůh ukázal, teprve Bible nám otevřela dialog s Bohem. Pamatujme: Kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin?

Tato Boží blízkost vede k dialogu s Ním.

Nikdy bychom se neodvážili věřit v Boha, který miluje člověka, kdybychom nebyli poznali Ježíše. Poznání Ježíše nás přivedlo k tomuto pochopení, vyjevilo nám tento fakt. Jedná se o pohoršující skutečnost, která se vtiskla do podobenství o marnotratném synu a pastýři, která hledá ztracenou ovci (*Lk 15*). Obdobné příběhy by pro nás nebyly myslitelné, ani pochopitelné, kdybychom nebyli potkali Ježíše. Jaký Bůh je ochoten za lidi zemřít? Jaký Bůh miluje stále a trpělivě, aniž by očekával opětování své lásky? Jaký Bůh přijímá úděsný nedostatek uznání ze strany syna, který ho požádá o dědictví, odejde z domu a vše promarní? (srov. *Lk 15, 12-13*).

Ježíš nám odkrývá Boží srdce a takto nám svým životem vypráví o rozměrech Božího otcovství. *Tam*

Pater nemo: Nikdo není Otcem jako On. Jeho otcovství se projevuje blízkostí, soucitem a laskavostí. Nezapomínejme na tato tři slova, která vystihují Boží styl: blízkost, soucit a něha. Takto Bůh vyjadřuje své otcovství vůči nám. Velice namáhavě a vzdáleně si představujeme lásku, již je obtěžkána Nejsvětější Trojice, a jak propastná je vzájemná dobrotivost mezi Otcem, Synem a Duchem svatým. Východní ikony nám dávají vytušit něco z tohoto tajemství, které je původem a radostí veškerenstva.

Především jsme ani zdaleka nevěřili tomu, že by se tato božská láska rozšířila a přistála u lidských břehů. Jsme cílem lásky, která na zemi nemá rovných. Katechismus vysvětluje: „Ježíšovo svaté lidství je tedy cesta, kterou nás Duch svatý učí modlit se k Bohu, našemu Otci“ (2664). Toto je milost naší víry. Opravdu jsme nemohli doufat ve vyšší povolání:

Ježíšovo lidství nám poskytlo podíl
na životě samotné Trojice. V Ježíši se
k nám Bůh přiblížil a dokořán
otevřel bránu vedoucí do tajemství
lásky mezi Otcem, Synem a Duchem
svatým.

vaticannews.va/cs / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-
frantisek-modlitba-trojice/](https://opusdei.org/cs-cz/article/papez-frantisek-modlitba-trojice/) (05.04.2026)